

Κάρολαιν Πλέισεντ

E-LOVE

Συζητήματα στο Διαδίκτυο

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: E-LOVE

A STORY OF FIRST LOVE ON THE INTERNET

Από τις Εκδόσεις PICCADILLY PRESS, Λονδίνο 2001

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **E-LOVE: Σκιρτήματα στο Διαδίκτυο**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Caroline Plaisted

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μαλβίνα Αβαγιανού

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Έλπη Κυργιοπούλου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Ι. ΠΕΠΠΑΣ ΑΒΕΕ

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Caroline Plaisted, 2001

This translation of e-Love by Caroline Plaisted, first published in the United Kingdom in 2001, is published by arrangement with Piccadilly Press Limited, London, England.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2010, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-723-5

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Κάρολαϊν Πλέιστεντ

E-LOVE

Συμπερήματα στο Διαδίκτυο

*Μετάφραση:
Μαλβίνα Αβαγιανού*

*Για την Jayne@bigears.com
με αγάπη...*

1

Είσαι για κουβεντούλα;

Πλάκα μου κάνεις! Σ.

Σοβαρά σου μιλάω! Η μαμά μου είπε πως την είδε να βγάξει το κιλοτάκι της σαν να μην τρέχει τίποτα και να το βάζει στην τσάντα της. Κ.

Στη στάση του λεωφορείου; Αποκλείεται! Σ.

Ναι, σου βιέω! Η μαμά μου δεν το πίστευε. Είπε ότι ποτέ δε θα μπορέσει να την ξανακοιτάξει στα μάτια στη συνάντηση γονέων! Κ.

Ούτε κι εγώ στο επόμενο μάθημα. Σ.

Θα κάνεις την εργασία της φυσικής; Κ.

«Σαμάνθα! Είσαι εδώ; Γύρισα! Σαμάνθα; Πού είσαι, γλυκιά μου;» Οχ, η μαμά μου!

Την κάνω. Ήρθε η μαμά μου. Τα λέμε αύριο. Σ.

Ciao. Κ.

Βγήκα από το τσάτρουμ άρον άρον και έκανα κλικ σε μια ιστοσελίδα από τα αγαπημένα μου. Δεν είχα καμία όρεξη να με δει η μαμά μου να μιλάω στο ίντερνετ με τη φίλη μου, Κλόντια. Εντάξει, το παραδέχομαι, νιώθω λίγες τύψεις – είχα χασομερήσει τουλάχιστον μια ώρα να μιλάω με την Κλόντια και την Ντεμπ, ενώ κανονικά θα 'πρεπε να κάνω τα μαθήματά μου.

Η Κλόντια και η Ντεμπ είναι οι δυο κολλητές μου. Οι γονείς της Κλόντια είναι Ιταλοί κι έχουν εστιατόριο. Το διαμέρισμά τους είναι ακριβώς από πάνω κι έτσι η τυχερούλα τρώει σε εστιατόριο κάθε μέρα! Άσε που είναι και τζιμάνι στα ιταλικά – και κουκλάρα! Θα μπορούσε κάλλιστα να γίνει μοντέλο. Είναι αστέρι στα καλλιτεχνικά και στην κοπτοραπτική και θέλει να μπει στη Σχολή Καλών Τεχνών.

Η Ντεμπ, από την άλλη, έχει ιδιαίτερη κλίση στις επιστήμες – θέλει να γίνει γιατρός, σαν τη θεία της. Με τη διαφορά ότι η θεία της είναι παθολόγος και η Ντεμπ προτιμάει να δουλεύει «με ζωντανούς ανθρώπους και όχι με ζωντανούς νεκρούς», όπως λέει. Η Ντεμπ είναι καταπληκτική. Αν έπρεπε να διαλέξω μια φίλη στην οποία να λέω όλα μου τα μυστικά, τότε σίγουρα θα ήταν αυτή.

«Σαμάνθα;» Ακούστηκε ένας απαλός χτύπος στην πόρτα του δωματίου μου. Έπειτα η πόρτα άνοιξε μαλακά. «Σαμάνθα; Είσαι καλά;»

«Α, γύρισες, μαμά; Πώς είσαι;» έκανα πως ψάχνω κάτι στην ιστοσελίδα.

«Καλά είμαι, γλυκιά μου. Εσύ τι κάνεις; Ξεκίνησες βλέπω τα μαθήματά σου. Τι περιλαμβάνει το σημερινό μενού;»

«Εμμ, φυσική». Τα μάγουλά μου έγιναν κατακόκκινα. Από στιγμή σε στιγμή, η μαμά μου θα ψυλλιαζόταν πως δεν είχα βγάλει καν τα βιβλία από την τσάντα μου. «Η κυρία Μάντοξ μας ζήτησε να ψάξουμε κάποιες πληροφορίες στο Επιστημονικό Ινστιτούτο. Α, δε σου 'πα...» Μόλις θυμήθηκα το ζουμερό κουτσομπολιό της Κλόντια! «Καλά, ε; Δε θα το πιστέψεις! Θυμάσαι την κυρία Ντίξον, την καθηγήτρια Γεωγραφίας; Η Κλόντια λέει πως την πέτυχε η μαμά της στη στάση του λεωφορείου και πως της έπεσε το κιλότάκι. Μπροστά σε όλους. Το διανοείσαι;»

«Δεν το πιστεύω με τίποτα, Σαμάνθα. Με τίποτα!» Η μαμά μου κάθισε στο κρεβάτι μου, έβγαλε τα κυριλέ, ολοκαίνουρια παπούτσια της και άρχισε να τρίβει τις φτέρνες της. «Και πότε έγινε αυτό, υποτίθεται;»

«Τις προάλλες, έξω από το εστιατόριό τους. Είπε ότι το 'βγαλε στην ψύχρα μπροστά σε όλο τον κόσμο». Με έπιασαν τα γέλια και μόνο στην ιδέα. Άρχισα να γελάω τόσο δυνατά που παρέσυρα και τη μαμά μου. «Η μητέρα της Κλόντια λέει πως δε θα μπορέσει να την κοιτάξει στα μάτια στην επόμενη συνάντηση γονέων».

«Δε μου κάνει εντύπωση. Την κακομοίρα τη γυναίκα. Αν όντως συνέβη κάτι τέτοιο, πρέπει να πέθανε από την ντροπή της. Πώς είναι δυνατό, όμως, να έγινε κάτι τέτοιο; Χριστούλη μου!» Η μαμά μου έβαλε πάλι τα γέλια και κούνησε το κεφάλι. Έπειτα άρχισε να τρίβει ξανά τις φτέρες της. «Μακάρι να είχαμε τέτοια διασκεδαστικά περιστατικά και στο δικαστήριο».

Η μαμά μου (το όνομά της είναι Λόρα) είναι δικηγόρος. Είναι αστέρι στη δουλειά της και ειδικεύεται στο οικογενειακό δίκαιο – ξέρετε τώρα, διαζύγια, διατροφές και τα σχετικά. Σήμερα πέρασε όλη της τη μέρα στο δικαστήριο, γι' αυτό ήταν ακόμα πιο κυριλέ απ' ό,τι συνήθως. Φορούσε ένα ολοκαίνουριο μαύρο ταγέρ κι ένα ζευγάρι φανταστικά ψηλοτάκουνα παπούτσια που την είχα βάλει να αγοράσει με το ζόρι το προηγούμενο Σαββατοκύριακο.

Η μαμά έριξε μια ματιά στο ρολόι της. «Πάω να ετοιμάσω φαγητό». Σηκώθηκε με δυσκολία κι έβγαλε το σακάκι της. «Είναι καλά γύρω στις εφτάμισι;»

«Ναι, αμέ. Θα συνεχίσω λίγο ακόμα με την εργασία μου και θα κατέβω».

Πέρασα την επόμενη ώρα να ψάχνω στο ίντερνετ το υλικό για την εργασία της φυσικής. Δε θέλω να με περάσετε για κανένα φυτό, όμως, σε γενικές γραμμές νομίζω ότι το σχολείο έχει πολλή φάση. Σύμφωνα, μπορεί να το λέω επειδή το δικό μου σχολείο είναι φοβερό. Είναι θηλέων –κάτι που μπορεί να φαίνεται σκέτη βαρεμάρα στους άλλους–, αλλά λίγο πιο κάτω έχει

ένα σχολείο αρρένων με πολύ καλές περιπτώσεις. Σας μίλησα ήδη για τις δυο κοπέλες που κάνω παρέα. Η άλλη κολλητή μου είναι η Βουτύρω – το κανονικό της όνομα είναι Φλώρα κι επειδή μας θυμίζει μάρκα μαργαρίνης εμείς τη φωνάζουμε Βουτύρω, το πιάσατε;

Η Βουτύρω έχει τεράστιο σόι. Έχει τέσσερις αδελφούς και μια μικρή αδελφούλα, που είναι μόνο έξι χρόνων. Φαντάζεστε πώς είναι να μένεις στο ίδιο σπίτι με τέσσερις αδελφούς; Αν θέλετε τη γνώμη μου, πάντως, είναι λίγο φυτούλια. Ωστόσο, ποτέ δε θα 'λεγα κάτι τέτοιο στη Βουτύρω. Η Βουτύρω έχει κοντό ξανθό μαλλί (εννοείται!) και είναι παθιασμένη με τον αθλητισμό. Παίζει στην ομάδα κρίκετ του σχολείου μας. Είναι πολύ καλή και η κυρία Σάτον –η γυμνάστριά μας– σκέφτεται σοβαρά να την προωθήσει για την εθνική ομάδα φέτος.

Τέλος πάντων, αντέγραψα το υλικό που βρήκα στο ίντερνετ και πήγα να κλείσω τον υπολογιστή μου. Εκείνη τη στιγμή αναβόσβησε το μικρό εικονίδιο της ηλεκτρονικής αλληλογραφίας.

«Σαμάνθα. Τρώμε σε πέντε λεπτά!» μου φώναξε η μαμά από τις σκάλες και στα ρουθούνια μου έφτασαν λαχταριστές μυρωδιές.

«Έρχομαι!» Έπρεπε να ελέγξω τα μείλ μου πρώτα, έτσι δεν είναι;

Από: debs@doobopdaloola.com

Προς: sam@newshoes.com

Έλα Σαμ,

Η Κλόντια λέει πως η κυρία Ντίξον έχασε το εσώρουχό της έξω από το εστιατόριο τις προάλλες! Τζάμι! Η γιαγιά πρότεινε να τη φωνάξουμε Μις Κιλοτάκη από δω και πέρα. Τα λέμε, Ντεμπ.

Σχεδόν τη λυπόμουν την κυρία Ντίξον, γιατί, αφού είχαν μπλεχτεί η Κλόντια και η μαμά της στην ιστορία, πολύ σύντομα όλοι θα μάθαιναν το σκανδαλιστικό περιστατικό. Ωστόσο, δεν μπορούσα να αντισταθώ στον πειρασμό του κουτσομπολιού!

Η μαμά κι εγώ τρώμε σχεδόν πάντα μόνες. Τον μπαμπά δεν τον πολυβλέπουμε μέσα στην εβδομάδα, γιατί συνήθως λείπει σε επαγγελματικά ταξίδια. Ο μπαμπάς (τον λένε Πολ) είναι σχεδιαστής πληροφοριακών συστημάτων. Κάνει ταξίδια σ' ολόκληρη τη χώρα εφαρμόζοντας νέα προγράμματα σε μεγάλες εταιρίες. Έτσι, αναγκάζεται να λείπει συνέχεια και σπάνια κοιμάται στο σπίτι τις καθημερινές. Όταν επιστρέφει, όμως, φέρνει ένα σωρό καινούρια μαραφέτια και τα εγκαθιστά στους υπολογιστές μας. Καλή φάση, ε;

Αλλά και η δουλειά της μαμάς μου είναι πολύ απαιτητική. Δεν είναι ποτέ στο σπίτι πριν από τις έξι και μερικά απογεύματα αναγκάζεται να δουλέψει και μετά το δείπνο. Κάποιες από τις φίλες μου το θεωρούν περιέργο που οι γονείς μου δουλεύουν τόσες ώρες και δεν έχουν ελεύθερο χρόνο τις καθημερινές.

Για να λέμε του στραβού το δίκιο, εμένα δε με πειράζει και τόσο. Μάλλον το έχω συνηθίσει επειδή βρίσκω χρόνο να ασχοληθώ μ' αυτά που μου αρέσουν χωρίς να έχω κανέναν πάνω από το κεφάλι μου.

Τα περισσότερα Σαββατοκύριακα, από την άλλη, τα περνάμε στη λέσχη. Είναι ένα από τα τυχερά της δουλειάς του μπαμπά: οικογενειακή συνδρομή στο τοπικό γυμναστήριο. Στη μαμά αρέσει πολύ γιατί έχει σάουνα και ξαπλώστρες. Ο μπαμπάς παίζει σκουός (όλο και κάποιο γείτονα βρίσκει εκεί για να παίξει μαζί του). Εμένα μου αρέσει να κολυμπάω (η πισίνα είναι πολύ ζεστή και δεν έχει πολλούς μπρατσαράδες να σε πρήζουν, όπως στο άλλο κολυμβητήριο της περιοχής μας). Κάθε εβδομάδα παίζω τένις με τη μαμά μου – αν και δεν είμαι και πολύ σίγουρη ότι η μαμά το διασκεδάζει ιδιαίτερα. Μάλλον το κάνει επειδή αρέσει σ' εμένα κι επειδή περνάμε χρόνο μαζί.

Την ώρα του φαγητού, η μαμά μου μίλησε για τη δίκη που είχε αναλάβει πρόσφατα. Ήταν απ' αυτές τις λυπητερές ιστορίες που έχουν αίσιο τέλος: δυο ορφανά παιδάκια επρόκειτο να υιοθετηθούν πολύ σύντομα από τη θεία και το θείο τους.

Η μαμά μου μιλάει πού και πού για τις υποθέσεις της – ξέρετε τώρα, διαλυμένες οικογένειες, αδελφια που χωρίζονται για να πάει να μείνει το καθένα με άλλο γονιό. Στην πραγματικότητα, όμως, δε νομίζω πως μου αποκαλύπτει όλες τις λεπτομέρειες. Από τη μια επειδή δεν επιτρέπεται να συζητάει τις υπο-

θέσεις της κι από την άλλη επειδή μερικά περιστατικά είναι πολύ θλιβερά. Κάθε φορά που τη βλέπω να δουλεύει, παρατηρώ πως σχηματίζεται μια τεράστια ρυτίδα ανάμεσα στα φρύδια της. Μερικές φορές μάλιστα ψιθυρίζει κάτι αλαμπουρνέζικα από μέσα της και κουνάει το κεφάλι της, αδυνατώντας να πιστέψει ότι οι άνθρωποι φτάνουν στο σημείο να φέρονται τόσο άσχημα ο ένας στον άλλον.

Στο τέλος, δήλωσε: «Αρκετά με τα δικά μου. Εσύ βρήκες τίποτα στο Επιστημονικό Ινστιτούτο;»

Της ανέφερα, λοιπόν, τι μας είχε ζητήσει να κάνουμε η καθηγήτρια της φυσικής. Στη συνέχεια η μαμά μου είπε ότι ο μπαμπάς μάλλον θα γύριζε στο σπίτι την επόμενη μέρα.

«Έλα τώρα να βάλουμε τα πιάτα στο πλυντήριο. Μου 'χει μείνει λίγη χαρτούρα ακόμα και μετά θα απλώσω τα πόδια μου και θα χαλαρώσω χαζεύοντας τηλεόραση. Εσύ;»

«Έχω λίγη δουλίτσα ακόμα και ύστερα μάλλον θα σου κάνω παρέα στον καναπέ».

Σαράντα πέντε λεπτά αργότερα είχα τελειώσει τα μαθήματά μου. Εκεί που ετοιμαζόμουν να κλείσω τον υπολογιστή, μπήκα στον πειρασμό να ρίξω μια τελευταία ματιά στο τσάτρουμ που είχαμε ανακαλύψει προσφάτως με τα κορίτσια. Πληκτρολόγησα λοιπόν τον κωδικό μου και... βουρ στο ψητό!

Μέσα ήταν δυο άγνωστα κορίτσια, τα οποία τσακώνονταν για ένα ροκ συγκρότημα της κακιάς ώρας. Διάβασα τον πίνακα μηνυμάτων. Τα περισσότερα ήταν εκεί από την προηγούμενη μέρα, αλλά ένα μου τράβηξε την προσοχή.

Αγόρι, 17 ετών, ζητά απεγνωσμένα σανίδα σωτηρίας από την ανία και το διάβασμα. Πρέπει οπωσδήποτε να συμπαθεί τα ζώα και να αντιπαθεί τα μικρά αδελφάκια. Υπάρχει κανείς; Παρακαλώ, απαντήστε γρήγορα. Είναι επείγον!

Χμμ. Δεκαεφτά ετών. Ποιος φυσιολογικός δεκαεφτάχρονος θα άφηνε τέτοια απεγνωσμένα μηνύματα σ' ένα τσάτρουμ; Πήγαινα στοίχημα πως ήταν μεγάλος φύτουκλας. Αλλιώς δε θα αναγκαζόταν να ψάχνει για φίλους μ' αυτό τον τρόπο, έτσι δεν είναι; Ο τύπος πρέπει να 'ταν για κλάματα. Αποσυνδέθηκα, έσβησα το φως και κατέβηκα να δω τηλεόραση με τη μαμά.

Μερικές ώρες αργότερα, ύστερα από λίγο χαζολόγημα στην τηλεόραση, ένα ζεστό μπάνιο κι ένα απολαυστικό μυθιστόρημα, έσβησα το φως του δωματίου μου και άρχισα να σκέφτομαι το «αγόρι, 17 ετών». Δεν είχα καμία αμφιβολία πως επρόκειτο για μεγάλο σπασικλάκι. Από την άλλη, όμως, είχα μπει κι εγώ στη διαδικασία να διαβάσω τον πίνακα μηνυμάτων, σωστά; Άρα μήπως ήμουν κι εγώ για κλάματα; Βοήθεια!

2

Είναι κανείς εκεί;

Επόμενη μέρα – ώρα καλλιτεχνικών. Δεν μπορώ να πω πως τα καλλιτεχνικά είναι το αγαπημένο μου μάθημα, όμως, το βρίσκω αρκετά ενδιαφέρον. Μπορείς να χαλαρώσεις και να πασαλείψεις τον πίνακα όσο θες. Η κυρία Τόμας, η καθηγήτριά μας, μας βάζει μουσική όση ώρα ζωγραφίζουμε. Λέει ότι μας ανεβάζει τη διάθεση και κάθε φορά επιλέγει το κατάλληλο κομμάτι ανάλογα με το θέμα που μας έχει δώσει. Άλλες φορές είναι Μαντόνα, άλλες τζαζ ή ακόμα και κλασική μουσική. Μια περίοδο κάναμε πίνακες θρησκευτικού περιεχομένου –ξέρετε τώρα, εικόνες, ψηφιδωτά και τέτοια– και η κυρία Τόμας μας έβαλε να ακούσουμε το «Ρέκβιεμ» του Μότσαρτ. Έτσι μπήκαμε στο πετσί του ρόλου για τα καλά.

Σήμερα, πάντως, προσπαθούσαμε να κάνουμε αυτό που η κυρία Τόμας αποκαλεί «τρελιάρικους πίνα-

κες». Μας ζήτησε να φανταστούμε το αφρικανικό και μαροκινό τοπίο και μας έβαλε να ακούσουμε μια τέλεια χορευτική, αφρικανική μουσική. Εκεί που ανακάτευα κάτι έντονα γαλάζια χρώματα για τον πίνακά μου, έριξα μια ματιά έξω από το παράθυρο. Και τότε το συνειδητοποίησα – σκεφτόμουν το «αγόρι, 17 ετών».

Πώς να ήταν άραγε; Θέλω να πω, γιατί δεν προσπαθούσε να μιλήσει με τους κολλητούς του, όπως έκανα εγώ; Εκτός, φυσικά, αν δεν είχε φίλους. Αυτό ήταν! Μπορεί να ήταν από αυτούς τους αξιολύπητους τύπους που δεν μπορούν να κάνουν φίλους και φαρεύουν θύματα από τα τσάιτρουμ. Είχαμε κάνα δυο τέτοια κορίτσια στο σχολείο – καταλαβαίνετε ποια λέω: αυτά που δεν κάνουν παρέα με κανέναν και κάθονται ήσυχα σε μια γωνίτσα δίπλα στην πόρτα. Δε συμμετέχουν ποτέ στο μάθημα, δεν έρχονται ποτέ στις εκδρομές και ποτέ –μα ποτέ– δεν εμφανίζονται στις χοροεσπερίδες. Κάνουν, όμως, πάντα –μα πάντα– τα μαθήματά τους στην ώρα τους και φοράνε πάντα τη στολή του σχολείου. Όσο πιο πολύ το σκεφτόμουν, τόσο πιο σίγουρη ήμουν ότι το «αγόρι, 17 ετών» ήταν μια ανδρική έκδοση αυτών των κοριτσιών.

«Γη καλεί Σαμάνθα», φώναξε η κυρία Τόμας και ανέμισε το χέρι της μπροστά στο πρόσωπό μου.

Ξαφνιάστηκα και παραλίγο να μου πέσει το πινέλο με το τirkουάζ στην παλέτα.

«Ορίστε;»

«Γη καλεί Σαμάνθα, λέω. Είσαι εδώ μαζί μας;»

«Α, με συγχωρείτε, κυρία Τόμας. Απλώς αναρωτιόμουν τι χρώμα να 'χει άραγε ο αφρικανικός ουρανός», απάντησα. Τα μάγουλά μου έγιναν κατακόκκινα από το ψέμα.

«Για αρχή, πάντως, αυτό το χρώμα είναι μια χαρά. Ανυπομονώ να δω τι θα μου έχεις ετοιμάσει σ' ένα λεπτό». Στη συνέχεια πήγε στη Βουτύρω, η οποία είχε αρχίσει να δημιουργεί έναν πίνακα αλά Ματίς, σε κίτρινες και πορτοκαλί αποχρώσεις.

Ο πίνακάς μου ήταν ακόμα κατάλευκος – ούτε το περίγραμμα δεν είχα ξεκινήσει καλά καλά. Οι σκέψεις μου γύριζαν γύρω από το «αγόρι, 17 ετών» και δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί ξόδευα τόση φαιά ουσία για ένα φυτό σαν κι αυτόν. Εκνευρίστηκα με τον εαυτό μου κι έβαλα μπρος τον πίνακά μου.

Στο διάλειμμα, η Βουτύρω είχε τα νεύρα της. Ήταν έξαλλη γιατί την είχε πιάσει ο κύριος Σίμσον – ο υποδιευθυντής – να χρησιμοποιεί το κινητό της την ώρα του διαλείμματος.

«Ο πανίβλακας είπε ότι το κινητό μου κατάσχεται. Με ποιο δικαίωμα, κύριε; Πώς τολμάς; Ένα τηλεφώνημα έκανα όλο κι όλο στον αδελφό μου για να μάθω πώς τα πήγε στις εξετάσεις του. Δεν τηλεφωνούσα δα και την ώρα του μαθήματος – στο διάλειμμα το έκανα. Για πείτε μου λοιπόν εσείς!»

«Ε, να... ξέρεις τώρα. Αφού το λένε και οι κανονισμοί», απάντησε η Ντεμπ.

Η Βουτύρω την αγριοκοίταξε. «Τι πράγμα;»

«Το λένε οι κανονισμοί», επανέλαβε η Ντεμπ. «Τα κινητά πρέπει να παραμένουν κλειστά την ώρα του σχολείου».

«Α, μάλιστα!» Η Βουτύρω συνέχισε να αγριοκοιτάζει, αλλά αυτή τη φορά είχε στρέψει το βλέμμα στα πόδια της, τα οποία άρχισαν να κλοτσάνε ένα ανυπερράσπιστο ντουλαπάκι στο διάδρομο. «Οι κανονισμοί». Τα μάγουλά της είχαν πάρει φωτιά.

«Ναι, οι κανονισμοί», έβαλε τα γέλια η Κλόντια. «Καλά, χαζή είσαι; Άκου εκεί να τηλεφωνείς μέσα στο χώρο του σχολείου! Λες και δε μας πηρήςει ο κύριος Σίμσον για τα κινητά κάθε τρεις και λίγο!»

Το πρόσωπο της Βουτύρωσ ήταν έτοιμο να εκραγεί – μάλλον όχι μόνο από θυμό αλλά και από ντροπή. Όλες μας ξέραμε ότι τα κινητά επιτρέπονται στο σχολείο, αρκεί να τα έχουμε πάντα κλειστά. «Καλά καλά. Φτάνει πια με το δούλεμα».

«Λοιπόν», προσπάθησα να την ηρεμήσω, «σου είπτε πότε θα σου επιστρέψει το κινητό;»

Η Βουτύρω στερέωσε τα μαλλιά της πίσω από το αυτί. «Λέει ότι θα το κρατήσει στο γραφείο του μέχρι το τέλος της ημέρας. Πρέπει να πάω να το πάρω μετά την τελευταία ώρα και ύστερα ο παλιοχλεχλές μου είπε ότι πρέπει να παραδίδω το κινητό μου στο γραφείο του κάθε πρωί για μία εβδομάδα».

«Θα μπορούσε να είναι και χειρότερα», την καθησύχασε η Κλόντια.

«Πώς δηλαδή; Για εξήγησέ μου». Κλασική Βουτύρω με τις υπερβολικές της αντιδράσεις.

«Θέλω να πω – θα μπορούσε να σ’ το πάρει μια και καλή, έτσι δεν είναι;»

«Γιατί τώρα τι έκανε, δηλαδή; Βλέπεις εσύ να το έχω πουθενά επάνω μου;» Έκανε θεατρικές κινήσεις, ψάχνοντας δήθεν το κινητό στις τσέπες και στην τσάντα της.

Η Ντεμπ άρχισε να χαχανίζει. «Ρε συ, Βουτύρω. Μην κάνεις τη χαζή τώρα! Εντάξει, δε θα έχεις το κινητό σου για την υπόλοιπη μέρα. Και τι έγινε; Λες και θα ‘κανες κανένα τηλεφώνημα πριν από τις τέσσερις».

«Θα μπορούσα τουλάχιστον να στείλω κανένα μήνυμα!» γκρίνιαξε η Βουτύρω. Και τότε έβαλε κι εκείνη τα γέλια με τον εαυτό της. Εδώ που τα λέμε φερόταν κομματάκι βλακωδώς. «Και πού ξέρω εγώ ότι δε με ψάχνει κάποιος απεγνωσμένα κατά τη διάρκεια της ημέρας! Ο Μπραντ Πιτ, ας πούμε, ή ο Λεονάρντο...»

«Α, ναι – κι εκείνο το αγόρι στο φαστφουντάδικο που λέει ότι είναι ο Έλβις!» συμπλήρωσε η Κλόντια και βάλαμε όλες τα γέλια.

Εκείνη την ώρα χτύπησε το κουδούνι.

«Δύο ώρες μαθηματικά...» μούγκρισα. «Μούρλια!»

Ξεκινήσαμε πρόσω ολοταχώς για τις τετραγωνικές ρίζες του κυρίου Γουόκερ.

Η Βουτύρω κρέμασε το μπουφάν στους ώμους και

άρχισε να μιμείται τον καθηγητή μαθηματικών μας. Ο κύριος Γουόκερ ήταν από τους πιο αηδιαστικούς δασκάλους και κόβαμε όλες το κεφάλι μας πως είχε δραπετεύσει από ένα φρικιαστικό μυθιστόρημα του Στίβεν Κινγκ. Από την άλλη, όμως, ήταν φανταστικός στη δουλειά του. Κανείς ποτέ δεν έμενε μετεξεταστέος στο μάθημά του – κακά τα ψέματα! Αυτό έπρεπε να του το αναγνωρίσουμε.

«Φύγε από μπροστά μου!» Η Κλόντια έκανε πως κοπανούσε τη Βουτύρω στο κεφάλι με το χέρι της.

«Ελάτε τώρα, κορίτσια. Ηρεμήστε, σας παρακαλώ. Τα μάτια σ' εμένα!» Η Βουτύρω έστρεψε το δάχτυλό της προς το μέρος μας, ακριβώς όπως έκανε και ο κύριος Γουόκερ στην αρχή κάθε μαθήματος. Ξεσπάσαμε όλες σε χαχανητά την ώρα που στρίβαμε στο διάδρομο για την πτέρυγα Α. Πριν προλάβουμε να φτάσουμε στην πόρτα, όμως, ακούσαμε ξαφνικά μια φωνή από πίσω μας.

«Ελάτε τώρα, κορίτσια. Ηρεμήστε, σας παρακαλώ! Γρήγορα στην τάξη σας!»

Ήταν ο κύριος Γουόκερ! Στεκόταν ακριβώς από πίσω μας! Μας έπιασε υστερικό γέλιο. Δυο ώρες μαθηματικά! Ποιος στη χάρη μας!

«Τα λέμε αργότερα, Σαμ!» Η Ντεμπ χτύπησε το παράθυρο του λεωφορείου και με χαιρέτησε. Έπειτα άρχισε να κατηφορίζει το δρόμο προς το σπίτι όπου

έμενε με τους γονείς και τη γιαγιά της. Η γιαγιά της καταγόταν από τις Δυτικές Ινδίες και είχε υποσχεθεί στην Ντεμπ να την πάει μια μέρα εκεί και να της συστήσει όλη της την οικογένεια. Είχα ήδη ξεκαθαρίσει στην Ντεμπ ότι δεν έπαιζε να μη με πάρει μαζί της, έστω κι αν αυτό σήμαινε πως θα ταξίδευα μέσα στις αποσκευές της. Εγώ παρέμεινα στο λεωφορείο, ως συνήθως. Ήταν Παρασκευή και οι Παρασκευές σήμαιναν ένα πράγμα: μάθημα πιάνου με την κυρία Τζέι.

Η κυρία Τζέι μένει μόνη σε μια μεγάλη βικτοριανή μονοκατοικία. Ευτυχώς το σπίτι της είναι στον ίδιο δρόμο με το δικό μου, οπότε –παρόλο που δε μου πολυάρεσε που έχανα τα απογεύματα της Παρασκευής– τουλάχιστον δεν έχανα πολύ χρόνο στα πηγαϊνέλα. Στα νιάτα της, η κυρία Τζέι ήταν το αστέρι της Βασιλικής Μουσικής Ακαδημίας – ή τουλάχιστον έτσι λέει. Πάντως, εγώ την πιστεύω. Όλοι περίμεναν πως θα γινόταν διάσημη σολίστ και πως θα έκανε περιοδείες σ' ολόκληρο τον κόσμο, όμως, η μοίρα της ήταν τραγική. Κάποια στιγμή πέθανε ο πατέρας της και η μητέρα της είχε την απαίτηση να επιστρέψει στο πατρικό τους για να τη φροντίζει στα γεράματα. Να παρατήρει την καριέρα της μια για πάντα. Φριχτό δεν είναι; Δεν μπορώ να φανταστώ πώς είναι να εγκαταλείπεις όλους σου τους φίλους και την ελευθερία σου για να πας να ξαναμείνεις με τους γονείς σου. Άσε και όλα τα ταξίδια που θα θυσίαζες! Όμως η κυρία Τζέι μιλάει γι' αυτό σαν να ήταν κάτι απολύτως

φυσιολογικό. Σαν να ήταν προφανές πως θα επέστρεφε σπίτι για να φροντίσει τη μητέρα της – πως θα έκανε μαθήματα σε πιτσιρικά σαν εμένα αντί να ακούει τα ηχηρά χειροκροτήματα του κοινού. Πολύ θλιβερό. Κι ακόμα πιο θλιβερό είναι ότι η κυρία Τζέι δεν έγινε ποτέ σολίστ. Παντρεύτηκε κάποια στιγμή, αλλά ο άντρας της πήγε και πέθανε και την άφησε πάλι μόνη με τη μητέρα της, η οποία πέθανε πριν από ένα χρόνο. Και τώρα η κυρία Τζέι μένει σ' αυτό το σπίτι ολομόναχη. Και διδάσκει ακόμα.

Άνοιξα την εξώπορτα του σπιτιού της κυρίας Τζέι και για κάποιο περίεργο λόγο σκέφτηκα πάλι το «αγόρι, 17 ετών». Αναρωτήθηκα αν έπαιζε κι αυτός πιάνο ή κάποιο άλλο μουσικό όργανο.

«Έτσι μπράβο, Σαμάνθα. Άσε τη μελωδία να σε παρασύρει! Νιώσε τη να ανεβαίνει από την άκρη των δαχτύλων σου, μέχρι τα μπράτσα και το λαιμό σου, μέχρι να σηκωθούν οι τρίχες του κεφαλιού σου!» Η κυρία Τζέι πάντοτε χανόταν στο δικό της κόσμο την ώρα του μαθήματος. Όταν ήμουν μικρούλα, το έβρισκα πολύ αστείο. Ξέρετε τώρα, να σου σηκωθούν οι τρίχες και κολοκύθια τούμπανα! Τώρα, όμως, τη συμπαθώ πολύ την κυρία Τζέι. Λατρεύω τον τρόπο που ταξιδεύει στον κόσμο της μουσικής και ξεχνάει οτιδήποτε άλλο γύρω της – εκτός από μένα, φυσικά! Και όσο περισσότερο εξασκούμε στο πιάνο, τόσο κα-

λύτερα καταλαβαίνω τι εννοεί. Όντως μπορείς να χαθείς στον κόσμο της μουσικής και να ξεχάσεις και τα μαθήματα και ό,τι άλλο σε απασχολεί.

Τελείωσα το κομμάτι και η κυρία Τζέι άρχισε να ξεφυλλίζει τις παρτιτούρες μου. Σημείωσε τα κομμάτια που ήθελε να μελετήσω μέχρι το επόμενο μάθημα.

«Λοιπόν, Σαμάνθα». Μου έδωσε πίσω τις παρτιτούρες με ένα αστραφτερό χαμόγελο και έβαλε το στιλό στην τσέπη της.

«Ευχαριστώ, κυρία Τζέι». Άρχισα να βάζω τα πράγματα στη σάκα μου και σηκώθηκα.

Η κυρία Τζέι διέσχισε το δωμάτιο και άρχισε να κατεβαίνει τις σκάλες. Την ακολούθησα. Στη βάση της σκάλας πήρα το μπουφάν και τα υπόλοιπα πράγματά μου και άνοιξα την πόρτα. «Σας ευχαριστώ, κυρία Τζέι. Θα τα πούμε την άλλη εβδομάδα», φώναξα καθώς έβγαινα.

«Στο καλό, Σαμάνθα μου. Καλό Σαββατοκύριακο», με χαιρέτησε εκείνη, ρίχνοντας κλεφτές ματιές πίσω από τη μισόκλειστη πόρτα.

«Ευχαριστώ – επίσης!» είπα κι έκλεισα την πόρτα πίσω μου. («Τι ευγενικό κορίτσι», την άκουγα να λέει στη μαμά μου στο τέλος κάθε τριμήνου, οπότε την επισκεπτόταν για να ρωτήσει για την πρόοδό μου.)

Στο δρόμο για τη στάση του λεωφορείου άνοιξα το κινητό μου. Είχα μήνυμα από την Ντεμπ:

Θα μπεις το βράδυ; Τα λέμε μετά.

Είχα άλλο ένα ολόιδιο μήνυμα και από τη Βουτύρω. Η φράση «Όλες μέσα το βράδυ; Τα λέμε μετά» ήταν το σύνθημά μας ότι θα τα λέγαμε αργότερα στο σαά-τρουμ. Απάντησα και στις δύο με το ίδιο μήνυμα:

OK. Τα λέμε μετά.

Εκείνη τη στιγμή έφτασε το λεωφορείο και μπήκα μέσα τρισευτυχημένη. Άρχιζε το Σαββατοκύριακο. Σούπερ!

Στο σπίτι συνάντησα τον μπαμπά.

«Γεια σου, κοτοπουλάκι μου! Τι κάνεις;» με χαιρέτησε και με έσφιξε στην αγκαλιά του. «Πώς πήγε το μάθημα με την κυρία Τζέι; Η μαμά μου είπε ότι τα πας τέλεια με τη σονάτα. Έλα στην κουζίνα. Ετοιμάζουμε φαγητό – πρέπει να έχεις πεθάνει της πείνας!» Ο μπαμπάς εξαφανίστηκε στο διάδρομο και μπήκε στην κουζίνα. Ήταν χαρακτηριστικό του γνώρισμα να μην αφήνει κανένα περιθώριο στον άλλον να απαντήσει στις ερωτήσεις του. Δεν είναι ότι δεν τον ενδιαφέρει να μαθαίνει τα νέα μας. Απλώς μιλάει πολύ γρήγορα και βρίσκεται πάντα σε υπερένταση. Η μαμά λέει ότι η μοναδική μέρα που χαλαρώνει από το στρες της

εβδομάδας είναι η Κυριακή, όταν χύνεται στον καναπέ με μια στοίβα εφημερίδες πάνω στην κοιλιά του. Τις περισσότερες φορές, βέβαια, οι εφημερίδες χρησιμεύουν και ως κουβέρτα, αφού τον παίρνει ο ύπνος.

Στην κουζίνα, η μαμά ήταν απορροφημένη με το τεμάχισμα των λαχανικών και ο μπαμπάς έριχνε λάδι σε ένα γουόκ.

«Καλώς την. Πώς ήταν η μέρα σου;» Η μαμά έλαμπε ολόκληρη. Τις μέρες που έλειπε ο μπαμπάς ήταν μες στη μαύρη μαυρίλα, όμως, όταν τον είχε κοντά της άστραφτε από ευτυχία.

«Μια χαρά, ευχαριστώ. Ωραία φαίνονται αυτά που ετοιμάζεις».

«Ναι», απάντησε ο μπαμπάς τσιμπώντας ένα κομμάτι πιπεριάς. «Σκέφτηκα να κάνω μια κινέζικη συνταγή που είδα στην τηλεόραση», με πληροφόρησε μασουλώντας. «Πεινάς; Εγώ πεθαίνω της πείνας και είπα να φάμε τώρα που είσαι ακόμα εδώ».

«ΟΚ. Πάω λίγο πάνω να αλλάξω κι έρχομαι. Φωνάζτε με όταν είναι έτοιμο, εντάξει;»

«Εννοείται, γλυκιά μου, όμως, δε θα αργήσει. Λίγο τηγάνισμα θέλει μόνο και είναι έτοιμο». Η μαμά χαμογέλασε και ο μπαμπάς άρχισε να ανακατεύει διάφορα υγρά μέσα σ' ένα μπολ. Ήταν στο στοιχείο του.

Στο δωμάτιό μου βρήκα την υπέροχη γάτα μου, την Τσάρλυ, να κοιμάται κουλουριασμένη δίπλα στο κρε-

βάτι μου. Είχε σφηνωθεί ως συνήθως ανάμεσα στη βιβλιοθήκη και τον τοίχο. Άναψα το φως και εκείνη τίναξε αμέσως το αυτάκι της και άρχισε να γουρ-γουρίζει όλο χαρά.

Χαίδεψα απαλά τη μαύρη γούνα της. Δε νομίζω ότι υπάρχει άλλη γάτα στον κόσμο τόσο όμορφη όσο η Τσάρλυ.

Πέταξα από πάνω μου τη στολή του σχολείου και άνοιξα τον υπολογιστή μου. Έριξα μια ματιά στο ρολόι μου και αναρωτήθηκα αν είχα καθόλου χρόνο για μια γρήγορη κουβεντούλα με τις φίλες μου.

«Σαμάνθα!» φώναξε ο μπαμπάς από τις σκάλες. «Έτοιμο το φαγητό!» Μάλλον τα κορίτσια θα έπρεπε να περιμένουν.

Όσο τρώγαμε, ο μπαμπάς μάς είπε πώς πέρασε την εβδομάδα του. Είχε πάει στο Μπέρμιγχαμ να εγκαταστήσει ένα καινούριο σύστημα εξυπηρέτησης πελατών σε μια μεγάλη εταιρία. Εντάξει, δε λέω, ήταν ενδιαφέρον, αλλά... δεν είχα καμιά όρεξη να το ακούσω. Στο κάτω κάτω είχα να σκεφτώ και το «αγόρι, 17 ετών». Για φαντάσου να μιλούσε με κάποιον άλλον στο ίντερνετ αυτή τη στιγμή!

Παρά την ακατάπαυστη φλυαρία του, ο μπαμπάς θυμόταν να μας κάνει και καμιά ερώτηση για το πώς είχαμε περάσει την εβδομάδα μας και μας έδινε ένα δέκατο του δευτερολέπτου να απαντήσουμε. Ύστερα από μισή ώρα περίπου, η μαμά αποφάσισε να παρέμ-

βει δυναμικά και του είπε χαμογελαστή: «Για τ' όνομα του Θεού, Πολ. Ηρέμησε λίγο! Πάρε μια ανάσα και σκέψου τι γλυκό θες να φας». Έπειτα με κοίταξε χαμογελώντας και πρόσθεσε: «Εσύ, Σαμάνθα, τι θες, γλυκιά μου; Παγωτό ή φρούτο – ή και τα δύο;»

«Και τα δύο, παρακαλώ!»

Η μαμά και ο μπαμπάς έβαλαν τα γέλια και αρχίσαμε να καθαρίζουμε το τραπέζι. Στη συνέχεια έβαλα στο μπολ μου τρεις γενναιόδωρες μπάλες Häagen Dazs.

«Μαμά; Πειράζει να φάω το δικό μου επάνω; Μου 'χει μείνει λίγη δουλίτσα ακόμα». Όπως το «αγόρι, 17 ετών», για παράδειγμα.

«Να πας, γλυκιά μου», μου χαμογέλασε η μαμά.

«Είσαι πολύ καλό κορίτσι, Σαμάνθα. Εργάζεσαι πολύ σκληρά. Μόνο έτσι θα πας μπροστά στις μέρες μας». Ο μπαμπάς τύλιξε τα μπράτσα του γύρω μου και μου έδωσε συγχαρητήρια με μια αγκαλιά. Πού να 'ξερε!

«Θα σας δω αργότερα», είπα ανεμίζοντας το κουτάλι μου και βγήκα από την κουζίνα. Στα μέσα της σκάλας άκουσα τη μαμά να χαχανίζει και γύρισα να τους δω. Είχαν αρχίσει τις αγκαλιές και τα φιλάκια. Ώρες ώρες αυτοί οι γονείς γίνονται πολύ αηδιαστικοί.

Ανέβηκα στο καταφύγιό μου, όπου με περίμενε η Τσάρλυ, και συνδέθηκα στο τσάτρουμ. Έριξα μια ματιά στο ρολόι μου – πώς και δεν ήταν εκεί τα άλλα κορίτσια;

Λίγη ώρα αργότερα, αφού δεν είχα λάβει καμία απάντηση, αποφάσισα να ξαναπροσπαθήσω.

Εδώ Σαμ! Είναι κανείς εκεί;

Είδα τον κέρσορα να αναβοσβήνει για λίγο και μετά κάποιος απάντησε.

Γεια σου, Σαμ! Είμαι ο Νταν. Έχεις όρεξη για κουβεντούλα;

Αυτό πάλι δεν το περίμενα! Εγώ περίμενα να μου απαντήσει κάποιος από τα κορίτσια. Όχι κάποιος Νταν. Για ένα δέκατο του δευτερολέπτου δεν ήξερα πώς να αντιδράσω.

Σόρι, Νταν, αλλά ψάχνω την παρέα μου.

Θες να μιλήσουμε λίγο ενώ τους περιμένεις; Χρειάζομαι απεγνωσμένα κάποιον να με σώσει από το διάβασμα.

Είπε «διάβασμα» ή μου φάνηκε; Ήθελε να τον σώσει κάποιος από το διάβασμα; Αυτό ήταν κάτι που θα 'λεγε το «αγόρι, 17 ετών». Ένωσα την καρδιά μου να χτυπάει σαν τρελή. Χρειαζόμουν μια τεράστια κουταλιά παγωτό επείγοντως για να ηρεμήσω.

ΟΚ. Όμως, θα πρέπει να σε αφήσω αμέσως μόλις βρω την παρέα μου.

Το έγγραφο χωρίς να το πολυσκεφτώ. Πάλι καλά που δε με είδε να γίνομαι κατακόκκινη. Ένωσα τόσο ηλίθια! Πρέπει να ακούστηκα πολύ κολλημένη!

Μην ανησυχείς. Δε θέλω να σε στερήσω από τα φιλαράκια σου. Για λέγε, λοιπόν, Σαμ. Πώς είσαι; Πού είσαι; Και πόσων ετών είσαι;

Άφησα τον κέρσορα να αναβοσβήνει για λίγο.

Και το βασικότερο: είσαι αγόρι ή κορίτσι;

Φιλαράκι μου, δε γεννηθήκαμε και χθες. Ήξερα πολύ καλά πως έπρεπε να είμαι προσεκτική με τις πληροφορίες που έδινα σε αγνώστους στο ίντερνετ. Στο κάτω κάτω, όλοι μας έχουμε διαβάσει στις εφημερίδες γι' αυτούς τους ανώμαλους που κυκλοφορούν, έτσι δεν είναι; Ξέρετε ποιους λέω: όλους αυτούς τους γεροξεκούτηδες που προσπαθούν να παρασύρουν τα νεαρά κορίτσια.

Γιατί δε μου μιλάς πρώτα για σένα, Νταν. Πόσων ετών είσαι και πού μένεις;

Όπως θες. Θα ξεκινήσω εγώ πρώτος. Είμαι 17 και μένω σε μια επαρχιακή πόλη. Εσύ;

Άρα λοιπόν είχα δίκιο! Όντως ήταν «αγόρι, 17

ετών». Ήταν, όμως, το συγκεκριμένο; Στο κάτω κάτω πρέπει να υπάρχουν εκατοντάδες δεκαεφτάχρονα αγόρια που σερφάρουν στο Διαδίκτυο.

Όταν η Σαμ γνωρίζει τον Νταν στο Διαδίκτυο, είναι σίγουρη πως ο τύπος θα είναι τουλάχιστον για κλάματα. Ποιο αγόρι που σέβεται τον εαυτό του ψάχνει φίλους με αυτό τον αξιολύπητο τρόπο; Ωστόσο, δεν μπορεί να αντισταθεί, και τελικά επικοινωνεί μαζί του.

Αγόρι, 17 ετών,
ζητά απεγνωσμένα κάποιον
ή κάποια για να τον σώσει
από την ανία και το διάβασμα.
Πρέπει οπωσδήποτε να συμπαθεί
τα ζώα και να αντιπαθεί
τα μικρά αδελφάκια. Υπάρχει
κονεί; Παρακαλώ, απαντήστε
γρήγορα. Είναι επείγον!

Είναι καλή ιδέα όμως να τον γνωρίσει από κοντά;
Ή μήπως θα απογοητευτεί; Μπορεί ένας
ηλεκτρονικός έρωτας να είναι αληθινός;

*Μια αστεία και ουμνιστική ιστορία
για τα διαμπεριβάσματα
των διαδικτυακού έρωτα
όταν αποκτά πραγματικές
διαστάσεις.*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

Από 13 ετών

ISBN 978-960-453-723-5

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΤΑΘ. 070/4

ΔΙΑΒΑΣΟ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΜΠΕΙΡΙΑ